seält kaugel ellas, tulli ta pissut hilja senna, rahwas olli jubba kirkus, ia kirko issand ka. Pärrast jutlust andis koolmeister koggodusele teáda, et üks kirjotud ramat, kus sees kolm sadda rubla pappri rahha olnud, olli ärrakaddunud, kes sedda ramato linnas ühhe herrale, kes sai nimmetud, piddi kätte andma, se piddi hea jodo rahha sama.

Andrus, kui ta sedda kirkus olli kuulnud, läks kirko issanda jure, andis temma kätte sedda ramato, ja pallus, et kirko issand tedda lahti wottaks, et siis nähha saaks, kas se õige ramat, ja nimmetud pappri rahha seál sees piddi ollema. Sedda teggi kirko issand, ja wata, se olli õige ramat, ja kolm sadda rubla pappri rahha sees! Kirko issand andis nüüd ramato ja rahha Andrusele jälle taggasi, ja ütles: et sa ni aus mees olled olnud, sedda ramato minno kätte anda, et kül sa teádsid, mis seál sees piddi

piddi ollema, siis ma annan sulle sedda taggasi. Wi nüüd isse sedda liñna, so te saab sulle rohkeste tas jutud.

Andrus sõitis liñna, ja möttles iseennese: saak sin ma agga ni paljo jodo rahaks, et ma woiksin omma poiale kübbara osta, siis ta wottaks ennam nou ommas heas meles kindlaks jäda. Kui ta nüüd sedda leitud ramato olli kätte annud, siis andis se Herra temmale wiis rubla, ja küssis: kas ta sega piddi rahhul ollema? Andrus tännas südda mest, ja wastas, et ta ni paljo mittegi es olnud lootnud. Ta ostis nüüd Loretsile ja iseennesele kübbard, ja jäi weel rahha ülle. Kui ta olli koia tulnud, siis ta panni kübbard oña poia pähhä, mis pärrast poeg emast mägga römustas, ja iisa ütles: Wata mo poeg! se on leidmis se palk, selle leitud ning jälle Kätte antud ramato eest, ja Wata! mul on se eest, et

ma